

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 13 września 2005 r.;
- uwzględnienie wniesionego w pierwszej instancji wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji REM09/00 z dnia 16 listopada 2001 r. stwierdzającej bezzasadność umorzenia należności celnych na rzecz wnoszącej odwołanie;
- ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Pierwszej Instancji;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swego odwołania od ww. wyroku, wnosząca odwołanie powołuje następujące zarzuty:

1. Wnosząca odwołanie uważa, że Sąd dokonał błędnej, a w każdym razie zbyt zawężającej wykładni art. 905-909 rozporządzenia wykonawczego do Wspólnotowego Kodeksu Celnego⁽¹⁾, dotyczących procedury zwrotu i umorzenia należności celnych. Zasada pewności prawa wymaga bowiem, by w danym przypadku można było przewidzieć sytuację prawną spółki Ricosmos. Zdaniem spółki Ricosmos wymóg ten w niniejszej sprawie nie został spełniony ponieważ spółka ta nie mogła zostać poinformowana o zawieszeniu postępowania. Ponadto Sąd przyjął zbyt ograniczoną koncepcję prawa do obrony dokonując zbyt wąskiej wykładni prawa do terminowego i pełnego dostępu do akt sprawy (dotyczy to akt krajowych organów celnych jak i akt Komisji).
2. Ponadto, zdaniem wnoszącej odwołanie, orzeczenie Sądu nie jest zgodne z prawem wspólnotowym. Wnosząca odwołanie uważa, że zgodnie z zasadą pewności prawa, kryteria umożliwiające ustalenie braku ewidentnego zaniedbania powinny być jasne i precyzyjne. Z racji tego, że pojęcie „ewidentne zaniedbanie” ma relatywnie elastyczny charakter, kryteria te powinny być co do zasady interpretowane w sposób ścisły i indywidualny. Zaniedbanie musi być ewidentne i zasadnicze, oraz przyczynowo związane ze szczególną okolicznością, której wystąpienie zostało stwierdzone. Ponadto w niniejszej sprawie Sąd Pierwszej Instancji niesłusznie pominął bądź uwzględnił w stopniu niewystarczającym stopniu wagę złożoności regulacji prawnej i związane z tą regulacją doświadczenie zawodowe wnoszącej odwołanie, a także dokonał niewłaściwej, lub zbyt formalistycznej, wykładni pewnej liczby obowiązków ciążących na wnoszącej odwołanie.

3. Poza tym, wnosząca odwołanie uważa, że Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności, a także, że Sąd nie uwzględnił nowych okoliczności, w świetle których należności celne nie powinny być zostać pobierane, bądź też uczynił to w stopniu niewystarczającym.
4. Wreszcie, wnosząca odwołanie uważa, że Sąd ustalił w sposób niewłaściwy, a w każdym razie niepełny, okoliczności faktyczne znajdujące się u podstaw sporu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celnny (Dz.U. L 253, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 28 listopada 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-422/05)

(2006/C 48/26)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 28 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Franka Benyona i Mikko Huttunena, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Królestwu Belgii.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że wydając dekret królewski z dnia 14 kwietnia 2002 r. regulujący ruch w porze nocnej niektórych poddźwiękowych samolotów odrzutowych, Królestwo Belgii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy dyrektywy (WE) 2002/30⁽¹⁾ i art. 10 akapit drugi Traktatu WE w związku z art. 249 § 3 Traktatu;
- 2) obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przepisy dekretu określają typy samolotów, które nie mogą wykonywać operacji na lotniskach belgijskich pomiędzy godzinami 23 a 6. Bazując na poziomie ciśnienia akustycznego dekret królewski posługuje się innym podejściem niż przyjęte w dyrektywie 2002/300/WE, opierającym się na procedurze certyfikacyjnej. Podejście to odpowiada podejściu z rozporządzenia 925/1999/EWG, uchylonego dyrektywą 2002/30/WE.

Zgodnie z art. 16 dyrektywy 2002/30/WE, która weszła w życie z dniem 28 marca 2002 r., Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania tej dyrektywy najpóźniej do dnia 28 września 2003 r. Belgijski dekret królewski został wydany przed upływem terminu na transpozycję dyrektywy. Komisja przywołuje orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości, zgodnie z którym z art. 10 w związku z art. 249 Traktatu WE i przepisów samej dyrektywy wynika, iż w terminie na transpozycję dyrektywy Państwa Członkowskie winny powstrzymać się od przyjmowania wszelkich przepisów, które mogłyby poważnie utrudnić osiągnięcie rezultatów przewidzianych w dyrektywie. Bazując na zgola odmiennym niż w dyrektywie podejściu do kwestii ograniczeń w eksploatacji, zmierzającym do wycofania cywilnych poddźwiękowych samolotów odrzutowych objętych ponowną certyfikacją, dekret królewski poważnie utrudnia osiągnięcie celów przewidzianych w dyrektywie.

(¹) Dz.U. L 85, z 28.3.2002, str. 40

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-423/05)

(2006/C 48/27)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 29 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez A. Caeiroa i M. Konstantinidisa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Francuskiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, iż nie podejmując wszelkich niezbędnych kroków:
  - w celu zapewnienia, aby odpady były odzyskiwane i unieszkodliwiane bez narażania zdrowia ludzkiego oraz bez szkody dla środowiska, w szczególności w celu zakazania porzucania, składowania lub niekontrolowanego unieszkodliwiania odpadów;
  - by każdy posiadacz odpadów oddawał je prywatnemu lub publicznemu podmiotowi zbierającemu odpady lub przedsiębiorstwu prowadzącemu działalność w zakresie unieszkodliwiania i odzysku lub sam zapewniał ich odzysk lub unieszkodliwiania zgodnie z przepisami

dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów (¹);

- by zakłady lub przedsiębiorstwa prowadzące działalność w zakresie unieszkodliwiania odpadów działały na podstawie zezwolenia właściwych władz;
- by w odniesieniu do składowisk objętych zezwoleniem lub już działających przed upływem terminu na transpozycję dyrektywy Rady 99/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów (²), tzn. do dnia 16 lipca 2002 r., podmioty zarządzające składowiskami przygotowały i przedstawiły przed dniem 16 lipca 2002 r. właściwym władzom w celu zatwierdzenia plan zagospodarowania terenu z uwzględnieniem czynników dotyczących warunków uzyskania zezwolenia, jak również wszelkich środków korygujących, które uznają za niezbędne, by w następstwie przedstawienia planu zagospodarowania właściwe władze mogły podjąć ostateczną decyzję w przedmiocie dalszego działania składowisk, przystępując niezwłocznie do zamknięcia składowisk, które nie uzyskały zezwolenia na dalsze prowadzenie działalności lub wydając zezwolenie na przeprowadzenie niezbędnych prac, określając tym samym okres przejściowy na wykonanie planu, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 4, 8 i 9 powołanej wyżej dyrektywy 75/442/EWG, zmienionej dyrektywą 91/156/WE (³) i art. 14 lit. a), b) i c) dyrektywy 99/31/WE.

2. obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, iż tolerując funkcjonowanie we Francji licznych nielegalnych i nie podlegających kontroli składowisk odpadów i nie podejmując wszelkich niezbędnych kroków w celu zapewnienia, by odpady były unieszkodliwiane bez narażania zdrowia ludzkiego oraz bez szkody dla środowiska, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom wyrażonym w art. 4, 8 i 9 dyrektywy 75/442/EWG w sprawie odpadów, zmienionej dyrektywą 91/156/EWG. Władze francuskie nie kwestionują tych uchybień, nie zgadzają się jednak z liczbą nielegalnych składowisk odpadów wskazaną przez Komisję utrzymując, iż wpływ tych składowisk na środowisko jest niewielki, a nielegalne składowiska przyjmują jedynie odpady zielone, gruz i odpady w postaci sprzętu gospodarstwa domowego.

Informacje przekazane przez władze francuskie nie są wystarczające, by ocenić zgodność systemu zezwoleń z wymogami art. 9 dyrektywy 75/442/EWG: składowiska, których powierzchnia jest mniejsza niż 100 m², a wysokość mniejsza niż 2 m, tak jak i odzysk tych odpadów nie jest przedmiotem zezwolenia. Wykładnia przyjęta przez władze francuskie, zgodnie z którą jedynie składowiska prowadzone bez zezwolenia przez gminy są nielegalne jest niewłaściwa, gdyż osoba fizyczna może również prowadzić składowisko odpadów bez zezwolenia.